

ENTERRAMENT DEL P. ALEXANDRE M. OLIVAR
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
3 D'OCTUBRE DE 2018
Jb 19, 1.23-27; Ps 24; 2Tm 2, 8-13; Jo 6, 51-58

Estimat Sr. Arquebisbe, estimats germans i germanes:

El fragment evangèlic que acabem d'escoltar està centrat en el sagrament de l'Eucaristia, i amb unes expressions molt realistes. Comença parlant de *pa* i continua parlant de *carn* i de *sang*. De *menjar la carn* i de *beure la sang* de Jesús per tenir *vida* i comunió amb ell ara, mentre som en aquest món, i per tenir *vida eterna*, per viure per sempre més enllà de la mort. En dir que el *pa és baixat del cel*, ens mostra la relació estreta que hi ha entre l'encarnació del Fill de Déu, la salvació del món per la mort redemptora de Jesús, i el fet de menjar la seva *carn* i de beure la seva *sang* i de tenir vida ara i per sempre. Als qui s'adhereixen a Jesucrist per la fe i per la participació en el sagrament de l'Eucaristia, els és donat de compartir la vida que ell posseeix i de tenir en el seu interior el ferment de la resurrecció després de la mort.

Als qui pel baptisme hem estat incorporats a Jesucrist tot esdevenint així companys d'ell en el camí de la vida i participants en la seva sort, quan celebrem els seus misteris en la litúrgia, ens és donat de viure un intercanvi de vida. Nosaltres li oferim la nostra existència des de la nostra pobra realitat i ell ens atorga la seva vida divina i la penyora de la vida eterna. Des d'aquesta perspectiva, podem dir que, per al cristià, la mort és el moment fort de la configuració, de la identificació, definitiva amb el Senyor i Redemptor.

La segona lectura ho deia amb unes altres paraules. *Si morim amb ell, Jesucrist, també viurem amb ell*. En ell, *Déu ens dona* la possibilitat de tenir *la salvació i la glòria eterna*. El potencial de transformació interior que té la celebració de l'Eucaristia, però, s'ha de traduir en la vida concreta amb les dificultats que comporta. Per això, l'Apòstol parlava de ser constants en les *proves* i dificultats, gràcies a la força del Crist, per tal de poder regnar després amb ell.

Ens fa bé de considerar les paraules sobre l'Eucaristia que hem escoltat a l'evangeli segons sant Joan. Ens fa bé d'escoltar-les concretament ara, davant el fèretre del nostre germà que acaba d'endisar-se en el misteri de la mort després de molts anys de viure sacramentalment el misteri eucarístic. El P. Alexandre volia viure centrat en el misteri de Jesucrist tal com ens el fa viure la celebració de l'Eucaristia i la Litúrgia de les hores. Els llargs anys de celebració diària d'aquest misteri li havia permès de tenir-ne una vivència espiritual profunda. Certament, Jesucrist era el centre de la seva vida espiritual, i es volia deixar anar afaïçonant per la litúrgia de l'Església per tal que de mica en mica l'anés transformant interiorment. Podríem dir que el P. Alexandre ha estat home de la litúrgia viscuda i alhora de la litúrgia estudiada científicament. Perquè, els seus dos grans àmbits d'especialització han estat la litúrgia i els Pares de l'Església. De fet, va saber agermanar existencialment en la seva persona el monjo, l'intel·lectual, el liturgista i el patròleg.

El P. Alexandre es deia Lluís de nom de baptisme. I va néixer a Barcelona l'1 de febrer de 1919. Per això fa cosa d'un mes em va poder dir que donava gràcies a Déu perquè el seu cor ja feia cent anys que batejava. Als 13 entrà al nostre monestir. I hi professà el 1935. Durant la guerra civil, va poder sortir del país i continuar els estudis eclesiàstics, primer al monestir alemany de Maria Laach i després al de Maredsous, a Bèlgica. Allí tingué ocasió, a més d'estudiar, d'aprofundir la seva

vivència de monjo i la seva espiritualitat litúrgica. Tornat a Montserrat, professà solemnement el 1940 i rebé l'ordenació presbiteral dos anys després. Més tard passà a Salamanca on obtingué la llicència en teologia. Novament a Montserrat, va ser professor d'història de l'Església antiga, de patrologia i de litúrgia, a més de bibliotecari durant una temporada. Del 1953 al 1958 va ser superior de la comunitat d'El Miracle. Durant un temps va residir a Roma com a secretari del Cardenal Anselm Albareda i, més tard, hi tornà com a assistent de l'Abat President de la nostra Congregació Benedictina.

El P. Alexandre ha publicat diversos llibres i articles científics sobre litúrgia i patrologia així com també de divulgació. S'especialitzà en sant Pere Crisòleg, un pare de l'Església del s. V, i va ser-ne l'editor en la col·lecció "Corpus Christianorum" i el traductor al català en la col·lecció "Bernat Metge". Ha esdevingut, també, una obra de referència el seu volum sobre la predicació cristiana antiga. Els seus treballs li donaren un nom reconegut internacionalment i li proporcionaren molts contactes. Això propicià que fos consultor del Consell que dugué a terme la reforma litúrgica després del Concili Vaticà II i, més tard, expert de la Congregació per al Culte diví. A Catalunya, va ser membre de les comissions interdiocesanes de versió dels textos i del calendari litúrgic. Formà part, també, de diverses institucions científiques i culturals de casa nostra i de fora; entre les quals hi ha la Societat Catalana d'Estudis Litúrgics, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, la secció històrico-arqueològica del mateix Institut i la Reial Acadèmia de Bones Lletres. Fa un any, l'Ateneu Universitari Sant Pacià li atorgà el doctorat honoris causa. Si avui recordem tot això és per donar gràcies a Déu d'aquest treball fecund en bé de l'Església i de la cultura. El P. Alexandre no se n'orgullí mai. Ho visqué sempre com a resposta a la vocació monàstica i a la missió de Montserrat. I, amb el seu humor tant fi, ho sabia relativitzar sàviament. Era un home educat i de conversa amable.

Esperava amb il·lusió poder celebrar el centenari de naixement, però també estava ben disposat a què el Senyor el cridés abans, tal com ha sigut a causa de les complicacions posteriors a un accident fortuït. Algunes vegades m'havia parlat de la mort. La veia propera a causa de l'edat. I, després d'haver superat alguna inquietud, l'afrontava des de la fe, posant en mans de Déu, que és ric en l'amor, tota la seva vida, amb allò de bo i amb allò de pecat que hi pogués haver hagut. A més, per part d'ell, se sentia reconciliat amb tothom i això li donava molta joia i molta serenitat.

L'agost de l'any passat, celebrà els 75 anys d'ordenació presbiteral. En el recordatori per a l'ocasió, hi va voler posar una frase del salm 101, que ell repetia sovint en la seva pregària. És un text una mica sorprenent per a un jubileu d'ordenació. Però ell el llegia i el pregava des de la perspectiva de la seva edat avançada i de la mort propera. Es tracta d'una lloança a l'eternitat de Déu, del reconeixement d'ell com a creador de cel i terra, de la constatació de la finitud de les coses creades i concretament de l'ésser humà, però també del besllum d'una nova creació: *Com un vestit –diu– es gastaran, però vós perdurareu; sempre sou el mateix. I vós els canviareu com la roba que ha envellit* (Ps 101, 26-28, Vulgata). Oferim ara l'Eucaristia perquè Déu, *els anys* del qual *no tenen fi*, després que el P. Alexandre ha gastat físicament la seva vida i ha experimentat la mort, vulgui "canviar", transformar la seva persona i li atorgui la *vida* nova que ve la resurrecció de Jesucrist. Una *vida* de la qual el P. Alexandre participà en la celebració litúrgica del misteri Pasqual, d'una manera particular en l'Eucaristia, tot esperant de veure cara a cara el Crist ressuscitat.